

வினையெச்சம், பெயரெச்சம் – தொல்காப்பிய உரைகள் தரும் விளக்கம்

- அ. செந்தில்நாராயணன்

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை - 09

சொல்லானது பொருளை அறிவித்தல், தன்னை அறிவித்தல் என்ற இரண்டு நிலைகளையும் பெற்று அமையும் என்கிறது தொல்காப்பியம் (சொல். 156, சேனா.). ஒரு சொல் உணர்த்தும் பொருள் இன்னது என்று துணிவதற்கு அதன் இலக்கண வகைப்பாடும் அதே சொல்லின் இலக்கண வகைப்பாட்டைப் புரிந்துகொள்வதற்குப் பயன்பாட்டுச் சூழலில் அது உணர்த்தும் பொருளும் இன்றியமையாதவை ஆகின்றன. இவ்வாறு சொல் உணர்த்தும் பொருளுக்கும் சொல்லின் இலக்கண வகைப்பாட்டிற்கும் உள்ள மிக நெருங்கிய தொடர்பை உணர்ந்திருந்த தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் தம் உரை நெடுகிலும் பல இடங்களில் சொற்பொருள் விளக்கத்தோடு சொல்லின் இலக்கணப் பொருண்மையையும் குறித்துச் சென்றுள்ளனர்.

பெயர், வினை, இடை, உரி உள்ளிட்ட மரபிலக்கணச் சொல் வகைப்பாடுகள் குறித்து உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்களும், தொல்காப்பிய நூற்பாக்களுக்கு உரையாசிரியர்கள் எழுதிய பதவுரைப் பகுதியில் குறிப்பிட்ட பல சொற்களுக்கு அவர்கள் எழுதியுள்ள சொல் வகைப்பாட்டுக் குறிப்புகளும் பழந்தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படும் சொற்களின் இலக்கண வகைப்பாட்டை அறிந்துகொள்ள பெரிதும் துணைநிற்கும். இந்நிலையில் தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் சொல்வகைப்பாடுகள் குறித்துச் சிந்தித்துள்ளவற்றைத் தொகுத்துக் காண்பது அவசியமாகிறது. இந்த அடிப்படையில்தான் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள் ஐவரும் வினையெச்சம் குறித்தும் பெயரெச்சம் குறித்தும் வரைந்துள்ள விளக்கங்களைத் தொகுத்து விளக்க முற்படுகிறது இக்கட்டுரை.

வினைச்சொல் பாகுபாடு

வினைச்சொற்களை 1. உயர்திணைக்கு உரியவை, 2. அஃறிணைக்கு உரியவை, 3. விரவுவினைகளாக அமைபவை என மூன்றாகப் பகுப்படுத்தியுள்ளது, தொல்காப்பியம். தொல்காப்பியத்திற்குப்பின் தோன்றிய நன்னூலும் இதே பகுப்படை ஏற்றுக்கொண்டது. தொல்காப்பியர் உயர்திணை மற்றும் அஃறிணை ஆகிய இருதிணைகளுக்கும் பொதுவாக அமையும் வினைகளை விரவுவினை என்ற பெயரில் குறிப்பிட்டுள்ளார். நன்னூலார் அவற்றிற்கு இருதிணைப் பொதுவினை என்னும் பெயரினை வழங்கியுள்ளார். இம்மூன்று வகைப்பாடுகள் மட்டுமே இரு நூல்களிலும் பொது நிலையில் உள்ளன. இவ்வகைப்பாடுகளுக்குள் அடங்குவனவாக அமையும் வினைகளை வகைப்படுத்தியதில் இரு நூல்களுக்கும் இடையே வேறுபாடு காணப்படுகிறது.

விரவுவினை அல்லது இருதிணைப் பொதுவினை

தொல்காப்பியம் மற்றும் நன்னூல் பகுப்பின்படி உயர்திணை மற்றும் அஃறிணை ஆகிய இரு திணைகளுக்கும் பொதுவாக அமையும் வினைகளின் பட்டியலில் வேறுபாடு உள்ளது எனினும் இருவரும் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என்னும் இருவகை எச்சங்களையும் விரவுவினை என்னும் மூன்றாவது வகைப்பாட்டிலேயே அமைத்துள்ளனர்.

வினையெச்சம்

வினையெச்சம், பெயரெச்சம் என இவற்றை வாய்பாடுகளின்வழித் தொல்காப்பியம் விளக்கியுள்ளது.

செய்து, செய்யூ, செய்பு, செய்தென,

செய்யியர், செய்யிய, செயின், செய, செயற்கு என

அவ் வகை ஒன்பதும் வினை எஞ்சு கிளவி. (தொல். சொல். 228)

தொல்காப்பியர் வினையெஞ்சு கிளவி என்ற கலைச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியிருக்க, தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் வினையெச்சம் என்ற கலைச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளனர். உரையாசிரியர்கள் பயன்படுத்திய சொல்லே நிலைபெற்றுள்ளது. வினையெச்சம் குறித்துத் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்களுள் குறிப்பிட்டுச் சொல்லும்படியான கருத்துகளை வரிசையாகக் காணலாம்.

வினை ஒழிபாக நின்றல் - இளம்பூரணர்

‘வினையை ஒழிபாக நின்றலின் வினையெச்சம் எனப்பட்டது’ (சொல். 224, இளம்.) என்பது வினையெச்சம்பற்றிய இளம்பூரணரது விளக்கம். இளம்பூரணரது இவ்விளக்கம் தொடரியல் நிலையை மட்டுமே கருத்தில்கொண்டு செய்யப்பட்டுள்ளது.

பகுதி – விசுதியாகப் பிரியும் - சேனாவரையர்

சேனாவரையர் செய்து, செய்யூ, செய்யு என அமைந்த வினையெச்சங்களைப் பகுதி, விசுதி என வேறுபடுத்திப் பார்க்கிறார். ‘செய்தென்பது முதலாகச் சொல்லப்பட்ட ஒன்பதும் வினையெச்சமாம் எ-று. அவ்வகையொன்பது மென்றது இறுதி நின்ற இடைச்சொல்லான் வேறுபட்ட ஒன்பது மென்றவாறு. அவ்விடைச்சொல்லாவன உகரமும் ஊகாரமும் புகரமும் எனவும் இயரும் இயவும் இன்னும் அகரமும் குகரமுமாம்’ (சொல். 228, சேனா.) இவ்வுரைப்பகுதியின்வழிச் செய்து என்னும் வினையெச்சத்தை செய் + த் + உ எனச் சேனாவரையர் பகுத்துள்ளமையும் செய்து என்பதில் இடைவரும் ‘த்’ என்பதை அவர் கால இடைநிலையாகக் கொண்டதையும் உய்த்துணர முடிகிறது. சேனாவரையர் கருத்தின்படி செய்து, செய்தென என்னும் இரண்டு எச்சங்களும் ‘த்’ இடைநிலை பெற்று அமைகின்றன. ஏனைய வினையெச்சங்கள் ‘செய்’ என்னும் பகுதி + விசுதி, ‘செயல்’ என்னும் பகுதி + விசுதி என அமைகின்றன.

முற்றுப்பெறாமல் பாலுணர்த்தாமல் காலம் காட்டி நிற்கும் - தெய்வச்சிலையார்

‘வினையெச்சமாவது மற்றொரு வினைச்சொல்லோடல்லது முற்றுப்பெறாது நிற்கும். இவ்வினைச்சொல்லாவது பாலுணர்த்தாது காலங்காட்டி நிற்கும்’ (சொல். 222, தெய்வ.) என்றவாறு அமைந்துள்ளது வினையெச்சம்பற்றிய தெய்வச்சிலையாரது விளக்கம். மற்றொரு வினைச்சொல்லோடு அல்லாது முற்றுப்பெறாது நிற்கும் என்றவாறு அமைந்த தெய்வச்சிலையாரது கருத்தானது தொடரியல் நோக்கிலும் பாலுணர்த்தாது காலங்காட்டி நிற்கும் என்ற கருத்தானது சொல்லியல் நோக்கிலும் அமைக்கப்பட்டுள்ளன.

பகுதி – விசுதியாகப் பிரியும் - நச்சினார்க்கினியர்

சேனாவரையரைப் போலவே நச்சினார்க்கினியரும் வினையெச்ச வாய்பாடுகளைப் பகுபதமாகப் பகுத்துக்காண்கிறார். ‘செய் என்னும் வாய்பாட்டினை உகரமும் ஊகாரமும்

புகரமும் எனவும் இயரும் இயவும் இன்னும் அகரமும் குகரமும் என்னும் இறுதி இடைச்சொல்லான் வேறுபடுத்தினார்' (சொல். 230, நச்சர்.)

செய்து வாய்பாட்டு வினையெச்சம் தன் வடிவில் வேறுபட்டு அமையும். அவ்வாறு அமைந்தாலும் அவை அனைத்தும் செய்து என்னும் வாய்பாட்டின்கண்ணே அமையும் என்பதையும் நச்சினார்க்கினியர் விளக்கிக்காட்டியுள்ளார். 'செய்து என்பது இறந்தகாலம் பற்றி வருங்கால் குற்றுகரத்தான் ஊரப்பட்ட க, ட, த, ற என்னும் நான்கும் இகர ஈறும் யகர ஈறும் என அறுவகைத்து ஆமேனும் இகர ஈறும் யகர ஈறும் செய்து என்னும் வாசகத்தைத் தந்தே நின்றலின் பொருண்மையான் ஒன்றாக அடக்கப்பட்டன' (சொல். 230, நச்சர்.) செய்தென் எச்சம்பற்றிய மேற்கண்ட விளக்கங்களை நச்சினார்க்கினியருக்கு முன் சேனாவரையரும் பேசியுள்ளார்.

வினையெச்சங்களுக்கு முடிபாகவரும் சொற்களைக் குறித்தும் சிந்தித்துள்ளார் நச்சினார்க்கினியர். 'இவ்வினையெச்சங்கட்கு எஞ்சி நிற்கும் வினைகளும் அறுவகைப்படும். அவை, தெரிநிலை முற்றும் குறிப்பு முற்றும் பெயரெச்சமும் பெயரெச்சக் குறிப்பும் வினையெச்சமும் வினையெச்சக் குறிப்பும் ஆம். ஓதிவந்தான் - இது தெரிநிலை முற்று, ஓதி நல்லன் - இது குறிப்பு முற்று, ஓதிப் பெற்ற பொருள் - இது பெயரெச்சம், ஓதி நல்ல சாத்தன் - இது பெயரெச்சக் குறிப்பு, உழுது பயன்கொண்டு - இது வினையெச்சம், உழுது அன்றி உண்ணான் - இது வினையெச்சக் குறிப்பு' (சொல். 230, நச்சர்.) நச்சினார்க்கினியரது இவ்வெடுத்துக்காட்டுகளுள் ஓதி நல்லன், ஓதி நல்ல சாத்தன் என்ற வடிவங்கள் இக்காலத்து வழக்கில் இல்லை.

வினையெச்சங்களும் காலமும்

வினையெச்ச வாய்பாடுகளுள் சில குறிப்பிட்ட ஒரு காலத்தை மட்டுமே உணர்த்தும் என்றும் வேறு சில இரு காலங்களுக்குப் பொருந்திவரும் என்றும் இன்னும் சில முக்காலங்களிலும் பயின்று வரும் என்றும் உரையாசிரியர்கள் கருதியுள்ளனர். இவ்வாறு வினையெச்ச வாய்பாடுகளைக் காலத்தோடு பொருத்திப்பார்க்கும் உரையாசிரியர்களது பார்வைக்கு அடிப்படையாக அமைந்தது,

செய்தெ னெச்சத் திறந்த காலம்

எய்திட னுடைத்தே வாராக் காலம். (சொல். 239, சேனா.)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பாவேயாகும். தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் வினையெச்சத்திற்குக் காலம் வகுத்தமை பொருந்தாது எனத் தக்க விளக்கங்களைக் கூறி அவர்களது கருத்தை மறுத்துள்ளார் பெ. மாதையன் (2006: 247).

பாக்கு, ஆன் முதலியன

பின்முன் கால்கடை வழிஇடத்து என்னும்

அன்ன மரபின் காலங் கண்ணிய

என்ன கிளவியும் அவற்றியல் பினவே. (சொல். 229, சேனா.)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா பின், முன் முதலானவற்றையும் வினையெச்சமாகக் கொண்டுள்ளது. இந்நூற்பாவிற்கு எழுதிய உரையில் இவைபோல்வன சிலவற்றையும் இணைத்துள்ளனர் உரையாசிரியர்கள்.

இளம்பூரணர் - ஆன், பாக்கு (சொல். 224, இளம்.)

சேனாவரையர் - பாக்கு, ஆன், உம், ஆல், மல் (எதிர்மறைப் பொருளில்), மை (எதிர்மறைப் பொருளில்) (சொல். 229, சேனா.)

தெய்வச்சிலையார் - உம், மற்ற, மை, கிற, இன்றி, அன்று (சொல். 223, தெய்வ.)

நச்சினார்க்கினியர் - பான், பாக்கு, வான், வாக்கு (சொல். 231, நச்சர்.)

கல்லாடர் - பான், பாக்கு, வான், வாக்கு (சொல். 231, கல்லா.)

உரையாசிரியர்களின் இக்கருத்து பின்வந்த இலக்கண நூல்களில் பிரதிபலித்துள்ளமையைக் காண முடிகிறது. நன்னூல் (நன். 343) இலக்கணக் கொத்து (நூ. 84, உரை, ப. 236) முதலிய இலக்கண நூல்கள் வான், பான், பாக்கு என்பனவற்றை வினையெச்ச வாய்பாடுகளுடன் இணைத்துள்ளன.

பெயரெச்சம்

தொல்காப்பியம் உள்ளிட்ட மரபிலக்கணங்கள் வினைச்சொல் வகையினுள் ஒன்றாகக் குறிப்பிடும் எச்சத்துள் பெயரெச்சமும் ஒன்று. தொல்காப்பியரால் இது பெயரெஞ்சு கிளவி என்றே குறிக்கப்பட்டுள்ளது. உரையாசிரியர்கள் அனைவரும் இதனைப் பெயரெச்சம் என்றே குறித்துள்ளனர். தொல்காப்பிய வினையியலில் பெயரெச்சத்தின் இலக்கணம் மூன்று

நூற்பாக்களிலும் பெயரெச்சம், வினையெச்சம் என இவற்றின் பொதுவிதி இரு நூற்பாக்களிலும் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. எச்சவியலில் ஒரு நூற்பா பெயரெச்சத்தினை முடிக்கும் சொல்பற்றிக் குறிப்பிடுகிறது.

நிலனும் பொருளும் காலமும் கருவியும்
வினைமுதற் கிளவியும் வினையும் உள்ப்பட
அவ்வறு பொருட்குமோ ரன்ன உரிமைய
செய்யுஞ் செய்த என்னுஞ் சொல்லே. (சொல். 234, சேனா.)

என்ற தொல்காப்பிய நூற்பா நிலம், பொருள், காலம், கருவி, வினைமுதல், வினை என்ற அறுவகைப் பெயரும் பெயரெச்சத்தை முடிப்பதற்காக வரும் என முதலில் கூறிய பின்னர் அப்பெயரெச்சம் செய்த, செய்யும் என்னும் வாய்பாடுகளில் அமையும் என்கிறது. இந்நூற்பாவிிற்கான உரையில் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகார உரையாசிரியர்கள் மேலும் சிலவற்றைச் சிந்தித்து எழுதியுள்ளனர்.

இளம்பூரணர்

பெயரெச்சத்தை விளக்கவந்த மேற்கண்ட நூற்பா உரையில் இரு குறிப்புகள் இளம்பூரணரால் முக்கியமானவையாகக் குறிக்கப்பட்டுள்ளன. முதலாவது செய்யும், செய்த என்னும் பெயரெச்ச வாய்பாடுகளுள் செய்த என்னும் வாய்பாடு மூன்று இடத்திற்கும் ஐந்து பாலுக்கும் உரியதாய் வரும் என வரையறுத்துள்ளார். 'செய்த என்பது மூன்றிடத்தொடுஞ் சிவணி ஐந்து பாற்கும் உரித்து' (சொல். 229, இளம்.)

அடுத்ததாகச் செய்யும் என்னும் வடிவம் படர்க்கை இடத்தில் ஆண், பெண், ஒன்று, பல என்ற பால்களுக்குரிய எதிர்கால வினைமுற்றாகவும் வரும், பெயரெச்சமாகவும் வரும். என வரையறுத்துள்ளார். மேலும் செய்யும் எனும் வினைமுற்று, செய்யும் எனும் பெயரெச்சம் ஆகிய அவ்விரண்டு தன்மைகளுக்குமான வேறுபாடுகளையும் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் இளம்பூரணர். 'செய்யும் என்பது முற்றாய நிலைமைக்கண் பல்லோர் படர்க்கை, முன்னிலை, தன்மை ஒழித்தொழிந்த நான்கு பாலையும் தன் ஈற்றகத்துக்கண் ஒருவாற்றாற் கொண்ட அப்பெயரானே யமைந்து முடியுமாறும். அஃது எச்சமாய நிலைமைக்கண் முடிபாய் வரும் பெயர்க்கு அடையாய் நிற்கும். எனவே, எச்சமாய நிலைமைக்கண் முடிபாக வரும் பெயர் பயனிலை கோடலும் உருபேற்றலும் உடையவாயிற்று' (சொல். 229, இளம்.) என்றவாறு

அமைந்த இளம்பூரணரது உரைப்பகுதி செய்யும் என்னும் வடிவம் முற்றாக வருமிடத்தில் பயனிலையாக அமையும் என்றும் எச்சமாக வருமிடத்தில் முடிபாக அமையும் பெயர்ச்சொல்லுக்கு அடையாக வரும் என்றும் அவ்வாறு முடிக்கும் சொல்லாக அமையும் பெயர், பயனிலை ஏற்கும் தன்மையையும் உருபு ஏற்கும் தன்மையையும் பெற்று அமையும் என்றும் விளக்கியுள்ளது.

சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும்

பெயரெச்சத்தை விளக்கவந்த நூற்பாவில், பெயரெச்சத்தை அடுத்துவரும் பெயர்களை நிலம், பொருள், காலம், கருவி, வினைமுதல், வினை என ஆறாகப் பகுத்துள்ளார் தொல்காப்பியர். இவற்றோடு இன்னதற்கு, இதுபயனாக என்ற இரண்டு பொருண்மையில் வரும் பெயர்களும் பெயரெச்சத்தை அடுத்து வரும் எனச் சேனாவரையரும் நச்சினார்க்கினியரும் குறித்துள்ளனர்.

‘இவற்றிற் கொத்தவுரிமைய வெனவே, ஒழிந்த விரண்டிற்கும் இவற்றோ டொப்ப வுரியவாகா, சிறுபான்மை யுரிய வென்றவாறாம்’ ‘அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான், ஆ கொடுத்த பார்ப்பான் எனவும் ஆடையொலிக்குங் கூலி, ஆடையொலித்த கூலி எனவும் ஏனை யிரண்டற்குஞ் சிறுபான்மை யுரியவாய் வந்தவாறு’ (சொல். 234, சேனா.) எனச் சேனாவரையரும்

‘அரசன் ஆ கொடுக்கும் பார்ப்பான், அரசன் ஆ கொடுத்த பார்ப்பான் எனவும் ஆடை ஒலிக்கும் கூலி, ஆடை ஒலித்த கூலி எனவும் ஒத்த உரிமைய அன்றிச் சிறுபான்மை இன்னதற்கு இதுபயன் என்பனவற்றின்கண்ணும் வரும்’ (சொல். 236, நச்சர்.) என நச்சினார்க்கினியரும் ஒரே எடுத்துக்காட்டுகளைக் காட்டி விளக்கியுள்ளனர். இவ்வாறு அமைவது சிறுபான்மை என இருவரும் குறித்துள்ளமையும் நினைவில் கொள்ளத்தக்கது.

பெயரெச்சம் பால் காட்டாது – தெய்வச்சிலையார்

‘பெயரை எச்சமாக உடையவாதலாற் பெயரெச்சமெனக் குறியும் பெறும் இவையும் பால்காட்டா என்றுணர்க’ (சொல். 228, தெய்வ.) என்று தெய்வச்சிலையார் பெயரெச்சம் என்பதற்கான சொற்பொருள் விளக்கத்தினையும் சொல்லியல் நோக்கில் அதன் பால்காட்டாத தன்மையையும் எடுத்து விளக்கியுள்ளார். மேலும், அடுத்த நூற்பாவிற்குரிய உரையில், இன்னதற்கு இது பயன் என்ற இரண்டொடும் பெயரெச்சம் முடியும் என்று கூறி

அவற்றிற்குரிய எடுத்துக்காட்டுகளையும் காட்டிய சேனாவரையரையும் நச்சினார்க்கினியரையும் மறுத்துள்ளார் தெய்வச்சிலையார். 'கொடுக்கும் பார்ப்பான் என்றவழிக் கொடைத் தொழில் பார்ப்பான் மேலேறுதலின் யான் ஆ கொடுப்பக் கொள்ளும் பார்ப்பான் எனப் பொருள் உரைக்க வேண்டுதலின் அது வினைமுதலாம். ஒலித்த கூலி என்றவழிக் கூலியாவது பயனாதலின் அதற்குப் பொருள் உரைக்குங்காலை, ஒலித்தற்குக் கூலி என உரைக்க வேண்டுதலின், ஆண்டு அதற்கென்பது புலப்படாது நின்றல்லது கூலி யென்பதனொடு பொருத்தமின்றென்க' (சொல். 229, தெய்வ.) என்றவாறு அமைந்துள்ளது தெய்வச்சிலையாரது மறுப்புரை.

கல்லாடர்

பெயரெச்சம் குறித்த கல்லாடரது உரை இளம்பூரணர், சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரது கருத்துகளைத் தொகுத்துத் தருவதாக உள்ளது. 'முற்றாய்ப் பெயர் கொண்டவழி மற்றொரு சொல் நோக்காது செப்பு மூடியக்காற்போல அமைந்து மாறும். எச்சமாய்ப் பெயர் கொண்டக்கால் அமையாது மற்றுமொரு சொல் நோக்கிற்றுப் போல நிற்கும் என்பது' (சொல். 236, கல்லா.) என்று செய்யும் என்னும் முற்றிற்கும் எச்சத்திற்கும் உள்ள வேறுபாட்டை இளம்பூரணரைப் பின்பற்றி வேறுமுறையில் விளக்கியுள்ளார் கல்லாடர்.

சேனாவரையர், நச்சினார்க்கினியர் ஆகியோரது இன்னதற்கு, இது பயனாக என்பவை குறித்த விளக்கங்களையும் தம் உரையில் இணைத்துள்ளார். 'யான் ஆடை ஒலிக்கும் இல்லம், ஆடை ஒலித்த கூலி என்றாற் போல்வன முடியுமாறு என்னை எனின் அவ்வினையிலக்கணத்துள் இன்னதற்கு இது பயன் என்னும் அவ்விரண்டெனப் பெயர் வகையாகலின் தன்னினம் முடித்தல் என்பதனாற் கொள்ளப்படும்' (சொல். 236, கல்லா.) என்பதாக அமைந்துள்ளது கல்லாடரது உரை.

முடிவாக

பெயர், வினை, இடை, உரி என்னும் சொற்களுக்குத் தொல்காப்பியத்துள் நேரடியாகக் கூறப்படாத வரையறைகள் தொல்காப்பியச் சொல்லதிகாரத்திற்கு உரைவரைந்த உரையாசிரியர்களால் முன்வைக்கப்பட்டுள்ளன. குறிப்பாக வினையெச்சம், பெயரெச்சம் எனும் சொல்வகைகள் குறித்து தொல்காப்பிய உரையாசிரியர்கள் பேசியுள்ள

கருத்துகள் அச்சொல் வகைப்பாடுகள் குறித்த புரிதலை மேலும் வளர்ப்பவையாக அமைந்துள்ளமையைக் காணமுடிகிறது. வினையெச்ச தன்மையைக் கொண்டனவாக உரையாசிரியர்கள் இணைத்துக்கொண்ட சில வடிவங்கள் பின்வந்த இலக்கணிகளால் ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டுத் தமது நூலாளுள் பதிவு செய்துள்ள தன்மையினையும் காணமுடிகிறது. வினையெச்சம், பெயரெச்சம் மாத்திரமல்லாது பிற சொல்வடிவங்கள் குறித்தும் உரையாசிரியர்கள் தரும் விளக்கங்களைத் தொகுத்துக்கண்டு விளக்குவது என்பது தமிழ்ச் சொல்லிலக்கண ஆய்வுலகை மேலும் வளப்படுத்தும்.

துணைநின்ற நூல்கள்

1. கோபாலையர், தி.வே., அரணமுறுவல், ந. (ப-ர்), 2003. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் இளம்பூரணம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
2. _____ 2003. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் சேனாவரையம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
3. _____ 2003. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் தெய்வச்சிலையம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
4. _____ 2003. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் நச்சினார்க்கினியம், தமிழ்மண்பதிப்பகம், சென்னை.
5. _____ 2003. தொல்காப்பியம் சொல்லதிகாரம் கல்லாடம், தமிழ்மண் பதிப்பகம், சென்னை.
6. கோபாலையர், தி.வே., (ப-ர்), 1990. சாமிநாத தேசிகர் இயற்றிய இலக்கணக் கொத்து மூலமும் உரையும், சரசுவதி மகால் நூலகம், தஞ்சாவூர்.
7. சண்முகம், செ.வை., 1984. சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு 1, தொல்காப்பியம், முதல் பகுதி, அனைத்திந்தியத் தமிழ்மொழியியல் கழகம், அண்ணாமலை நகர்.
8. _____ 1986. சொல்லிலக்கணக் கோட்பாடு - 2 தொல்காப்பியம், அனைத்திந்திய தமிழ்மொழியியற் கழகம், அண்ணாமலை நகர்.
9. தாமோதரன், அ. (ப-ர்), 1999. பவணந்தி முனிவர் இயற்றிய நன்னூல் மூலமும் சங்கர நமச்சிவாயர் செய்து சிவஞான முனிவரால் திருத்தப்பட்ட புத்தம் புத்துரை என்னும் விருத்தியுரையும், உலகத் தமிழாராய்ச்சி நிறுவனம், சென்னை.

10. மாதையன், பெ., 2006. தமிழில் வினையெச்சங்கள் (வரலாற்றாய்வு), தி பார்க்கர், சென்னை.